

Ой біда мені, біда
З чорними бровами;
Ой куди мені, куди
Діватися з вами!
Часто, часто в горі я
Долю проклинаю;
Од чого ж біда моя?
Чорні брови маю.
Брови, брови, в радість ви
Рідним і чужому;
Тільки горечко мені
З вами, молодому.
Ох наскучила мені
Ся за брови плата —
Тільки з хати, тут гляди:
Де взялись дівчата!
І без горя горе тут
Вродиться з тоскою,
Як дівчатонька почнуть
Жартувать з тобою.
Ох, дівчатонька, мене
Ваша ласка муче;
Молодого зажене
У ліса дрімучі.
Не люблю я вас за те,
Що в вас тільки й мови:
Що у мене, козака,
Дуже чорні брови.
Знайте ж, милі, не для вас
Чорні я кохаю;
Не для вас я жаден час
Кудрі завиваю.
Єсть у мене, козака,
Не по вас голубка, —
Пишна, гарная така:

То козацька думка.
Побіжу я од дівчат
Далеко за гори,
Заховаю я від них
Мої чорні брови.
Там на горах в вишині
З вітром закочую;
Чорні кудроньки мої
Зіркам подарую.
В небо ясне я влюблюсь,
Мов в тую дівчину;
Горем з вітром поділюсь
В буйную годину.
Серденько моє віддам
Лютому я звірю,
І до гроба я дівкам
Щиро не повірю.
Тільки все-таки біда
З чорними бровами;
Ой куда ж мені, куда
Діватися з вами!